

Chương 1

Mười Năm Trôi Qua, Thiên Tài Vĩnh Viễn Không Thay Đổi, Yêu Nghiệt Vẫn Mãi Là Yêu Nghiệt



Đĩa điểm tổ chức hôn lễ xa hoa náo nhiệt, toàn bộ được trang hoàng bằng một màu đỏ thắm bắt mắt.

Bích Hoa Uyển là một trong những nhà hàng sang trọng bậc nhất thành phố A, là nơi tụ tập của tầng lớp thượng lưu, trước ngày hôm nay Lệnh Mạn chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có cơ hội bước chân vào nơi này.

Hơn nữa lại là để tham dự hôn lễ của mẹ mình.

Đối với lần kết hôn thứ hai của Hạ Vũ Nhu, Lệnh Mạn luôn tỏ thái độ trung lập.

Người đàn ông sắp trở thành cha dượng của cô chính là một ông chủ lớn nổi danh khắp thành phố A, năm xưa tay trắng gây dựng nên sự nghiệp, hiện giờ tuổi gần năm mươi, dưới gối chỉ có duy nhất một cậu con trai mười tám tuổi.

Đáng lẽ ra Lệnh Mạn nên vì Hạ Vũ Nhu mà suy xét cẩn thận về mối hôn sự này, nhưng nghĩ đến việc mẹ đã phải một thân một mình chăm sóc cho gia đình suốt mười năm nay, phải chịu biết bao nhiêu khó khăn vất vả, thế nên Lệnh Mạn không đành lòng can thiệp quá sâu vào cuộc sống của bà.

Cuối cùng cô đành chấp thuận tham dự hôn lễ ngày hôm nay.

Khi hôn lễ đang diễn ra, người dẫn chương trình trên sân khấu cố gắng tạo bầu không khí.

Mọi người cùng nhau nâng ly, liên tục chúc phúc.

“Trăm năm hoà hợp, ân ái mỹ mãn!”

“Gia đình vui vẻ!”

“Lý tông gừng càng già càng cay, chúc hai người sớm sinh thêm quý tử!”



Trên thực tế, ngoại trừ Lệnh Mạn thì đa phần mọi người đều rất coi trọng cuộc hôn nhân rõ ràng này, chỉ cần nhìn qua quy mô tổ chức là có thể thấy rõ.

Họ hàng của Hạ Vũ Nhu đến khá đông, hiện giờ đa phần đều dùng ánh mắt ao ước ghen tỵ nhìn vào.

Giữa khung cảnh hài hoà vui vẻ như thế lại có một người không hề tập trung.

“Chết tiệt!”

Cô em họ ngồi bên tay trái Lệnh Mạn đột nhiên chửi thề một câu.

“Gia Cát Lượng lại bị cướp mất rồi!”

“Không còn cách nào, tôi chọn Thái Văn Cơ vậy.”

“Cái gì? Đến Thái Văn Cơ cũng có người cướp?”

Lệnh Mạn ghé mắt nhìn sang màn hình di động của cô ấy.

Cái con nhóc này, chỉ còn không đến hai ngày nữa là phải thi đại học rồi, những học sinh khác đều đang cắm đầu cắm cổ vào học tập, vậy mà giờ này nó vẫn nhàn nhã ngồi đây chơi Liên Quân.*

(*) Liên Quân: Liên Quân Mobile có tên gốc là Vương giả vinh diệu, được Tencent phát hành tại Trung Quốc. Vì game có những nhân vật trong lịch sử Trung Quốc nên không thể phát hành ở nước ngoài. Vì vậy Tencent đã bán bản quyền cho Garena và sau đó phát hành tại thị trường Đài Loan với tên Truyền Thuyết Đối Quyết vào 14 tháng 10 năm 2016, sau vài tháng là được phát hành tại Việt Nam.

Lệnh Mạn lắc đầu một cái, cảm thấy thực sự ngưỡng mộ sự tự tin của mấy người trẻ tuổi.

Hôn lễ vẫn đang tiếp diễn, trò chơi của cô em họ cũng bắt đầu sôi sục ngất trời.

Sau khi các nghi thức được tiến hành xong xuôi thì bắt đầu đến lúc nhập tiệc.

“Lư Bội San, con lại đang chơi game hả!”

Một người phụ nữ quát lớn, nhanh chân đi đến xách tai cô em họ.

Lư Bội San sợ đến mức hồn bay phách tán, vội vàng lật úp điện thoại, giả vờ như không có chuyện gì.

“Nếu không phải hôm nay là đám cưới bác con thì mẹ đã không dẫn con đến, còn chơi game nữa thì mau về nhà học bài đi!”

Dì nhỏ hung dữ, Lư Bội San không dám chống đối, chột dạ liên tục nói “Vâng vâng vâng.”

Lệnh Mạn bình chân như vại ngồi xem.

Không nghĩ tới một giây sau lửa cũng bén sang đến người mình.

Dì nhỏ ra vẻ chân thành: “Mạn Mạn à cháu cũng vậy, cũng không chịu để ý em cháu một chút, thi đến nơi rồi còn để nó ngồi chơi game thế này.”

Lệnh Mạn mỉm cười: “Chỉ tranh thủ một chút thời gian ở chỗ này để học thì cũng không vào được, chi bằng cứ để San San thả lỏng một chút cũng tốt.”

Dì nhỏ nói: “Thế sao được, nó không phải là cháu, nó mà nghỉ học ở nhà một năm thì nhà dì không nuôi nổi.”

Lời nói chứa đầy ẩn ý.

Lệnh Mạn: “...”

Cô vẫn bình tĩnh như cũ: “Không đâu, San San vẫn là đứa bé tương đối hiểu chuyện.”

Dì nhỏ không cho là vậy, tức giận xách tai Lư Bội San kéo đứng lên: “Đi, đi mời rượu với mẹ!”

“Ai ui ai ui!” Lư Bội San bị đau kêu oai oái, dưới tình thế cấp bách liền ném điện thoại cho Lệnh Mạn: “Chị Mạn, đánh giúp em một lúc! Chết cũng không sao hết, chỉ cần không thoát ra là được.”

Lệnh Mạn: ...

Hai người đi rồi, để lại Lệnh Mạn nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, cầm điện thoại trong tay không biết phải làm sao.

Cô chân chờ một lúc, đeo tai nghe lên.

Một giọng nam tức giận truyền tới từ lỗ tai.

“Lư Bội San! Cậu là heo à?!”

Lệnh Mạn sợ hết hồn.

Thật là hung dữ...

Theo bản năng cô đẩy tai nghe ra xa một chút.

Trong tích tắc vừa rồi lúc Lư Bội San bị dì nhỏ bắt tại trận, cô ấy đứng im không dám nhúc nhích gì, vì thế dễ dàng mất đi một mạng.

Đồng đội bị cô ấy bán đứng, cũng suýt chút nữa chết một mạng.

Nên tức giận là phải.

Người vừa mới mắng cô là người chơi có ID “Vụng Vần Vẩn Vẩn”, nếu như biết tên Lư Bội San thì có lẽ là bạn học hoặc người quen của cô ấy.

Lệnh Mạn có chút luống cuống, cô đã từng chơi trò chơi này, nhưng mà trình độ chỉ dừng ở mức nhập môn, chẳng thể nhận ra được nhân vật nào với nhân vật nào.

“Làm cái trò gì ở nhà vậy? Còn không mau tới đây!” ID Vụng Vần Vần Vần lại ra lệnh.

Rồi rồi...

Lệnh Mạn vội vàng xách cây đại đao vụng về chạy lên.

Quá trình tiếp theo, đơn giản đều là Lệnh Mạn bị đánh bại.

Người bị dồn đến dưới chân tháp, oanh oanh liệt liệt mất mạng lần thứ hai.

Vụng Vần Vần Vần: “Lư Bội San cậu có bệnh à?!”

Rất nhanh sau đó cô lại chết tiếp lần thứ ba.

Vụng Vần Vần Vần: “Lư Bội San cậu ăn nhầm cái gì đấy?! Tôi không gọi cậu gấp cái gì?!”

Lần thứ tư.

Vụng Vần Vần Vần: “Lư Bội San hôm nay đầu cậu bị cửa kẹp đúng không?!”

Lệnh Mạn: ...

Bị một đứa học sinh trung học nhỏ hơn mình sáu bảy tuổi sỉ nhục sẽ có cảm giác gì?

Dù sao cũng không phải là đang mắng cô, vì thế... không vấn đề gì cả.

Sau khi Lư Bội San mời rượu xong quay trở lại, cầm điện thoại lên nhìn thử, thấy thành tích 0-16, thì hoảng sợ đến nỗi con người như sắp rớt ra ngoài.

Cô ấy dùng vẻ mặt không thể tin được nhìn chằm chằm Lệnh Mạn: “Chị Mạn... Chị... Chị thật quá trâu bò...”

Lệnh Mạn coi như không nghe thấy ý chê bai trong đó, thờ ơ nói: “Bạn của em thật là hung dữ.”

“Chị nói Lý Trác Vân sao?” Lư Bội San tỏ ra đã quá quen: “Cách nói chuyện của cậu ta vẫn luôn như vậy, chị đừng để ý.”

Lại nhìn sang thành tích của Vụng Vần Vần Vần, một lần nữa sợ ngây người: “Kinh khủng, thật ngẫu, 0-16 mà cậu ta vẫn có thể kéo trở lại.”

Lệnh Mạn nghe vậy thì sửng sốt, à, hoá ra người nọ chính là Lý Trác Vân sao.

Đối với cô mà nói thì cái tên này cũng tương đối quen thuộc, Lệnh Mạn chưa gặp cậu ta, nhưng Lu Bội San thường xuyên dùng vẻ mặt si mê mỗi khi kể về những thành tích chói lọi của cậu ta.

Tuy tuổi còn trẻ nhưng đã đạt được vô số giải thưởng, cùng lúc đạt ba giải nhất ở cuộc thi Olympic Thiên Văn Quốc Tế, cuộc thi Vật Lý Thiên Văn Quốc Tế, và cuộc thi Thiên Văn Học Châu Á – Thái Bình Dương.

Bị giới tuyển thủ cùng dự thi đồng loạt gọi là Đại Ma Vương.

Thân là Đại Ma Vương Lý Trác Vân, suốt ba năm máu tanh mưa gió so tài trên đấu trường quốc tế, rốt cuộc năm nay cậu ta đã tốt nghiệp, tuyên bố giải nghệ.

Tuyển thủ khắp nơi trên thế giới cùng xúm vào ăn mừng.

Vì đã làm vẻ vang đất nước, kiêu hãnh trở về, nên Lý Trác Vân đã trở thành một ngôi sao mới nổi trong giới thiên văn học trong nước, chuyên gia nổi tiếng Lỗ Chí Bình khi nhắc đến cậu ta đã phải dùng đến bốn chữ —— báu vật quốc gia.

Nếu nói vậy, Lý Trác Vân mới thực sự là trâu bò.



Không biết Hạ Vũ Nhu lấy tinh lực ở đâu ra, vừa xong hôn lễ của mình được hai ngày đã vội vã lên kế hoạch chung thân đại sự cho Lệnh Mạn.

Trước kia các cô các dì đã tìm cho cô không ít mối hôn sự, Lệnh Mạn đều từ chối không chừa một ai, lần này nghe nói là Lý tổng đã tự mình làm mai cho cô, Lệnh Mạn không muốn mới ban đầu đã làm mất mặt mũi của ông ấy, lúc này mới đáp ứng.

Trước khi lên đường, mẹ cô thành khẩn nói: “Đối tượng lần này thực sự không tệ, là dòng dõi gia giáo, dáng vẻ cũng ổn, mới tầm ba mươi tuổi đã đạt được học vị giáo sư, nhất định tương lai sẽ vô cùng rộng mở, con phải biết quý trọng đó.”

Lệnh Mạn: “Vâng.”

Hạ Vũ Nhu: “Không phải con muốn ở lại thành phố X sao, vừa hay Tiểu Trương cũng nhận chức ở đại học X, sau này sẽ có nhiều cơ hội gặp mặt.”

Lệnh Mạn: “Vâng.”

Hạ Vũ Nhu thở dài: “Mẹ biết hoàn cảnh gia đình khi còn bé đã ảnh hưởng rất nhiều tới con, nhưng con cũng đừng quy chụp tất cả, trên đời vẫn còn rất nhiều người đàn ông tốt.”

Lệnh Mạn cầm túi xách đứng lên: “Mẹ, con còn có việc, con đi trước đây.”

“Ai nha chờ một chút.” Hạ Vũ Nhu cuống quýt đuổi theo: “Có cần bảo tài xế đưa con đi không?”

“Không cần đâu.”

Lệnh Mạn trầm nghĩ trong lòng, óc còn không mang nổi mình óc mà còn lo đến chuyện của cô.

Cậu em trai mười tám tuổi khó ở chung kia từ đầu đến cuối vẫn không hề xuất hiện, ngay cả hôn lễ cũng vắng mặt, không biết có phải đang dùng sự im lặng để phản đối nữ chủ nhân mới đến này hay không.

Chỉ mong sao Hạ Vũ Nhu ở ngôi nhà mới này không phải chịu khổ.



Đúng giờ hẹn Lệnh Mạn đến quán cà phê.

Khi gặp mặt, vị giáo sư kia quả thật đúng như lời của Hạ Vũ Nhu, trẻ tuổi anh tuấn, nói chuyện thú vị.

Trò chuyện suốt cả một buổi chiều mà Lệnh Mạn cũng không tìm được điểm nào để chê.

Giáo sư Trương cũng có ấn tượng khá tốt về Lệnh Mạn, nhưng thực sự cảm nhận cũng chỉ đến đó, nên không thể làm gì khác là tạm thời khách sáo lưu số điện thoại của nhau, để sau này dần dần tìm hiểu.

Ở lại thành phố A xử lý mấy chuyện vặt vãnh mất khoảng một tuần lễ, rốt cuộc Lệnh Mạn cũng tạm biệt mẹ để trở về cổ trấn, nếu như không quay trở về mở khách sạn thì sẽ phải đóng cửa mắt.

Cùng đến thành phố X với cô còn có Lư Bội San vừa thi đại học xong.

Đì nhỏ đã đồng ý là sau khi cô ấy thi đại học sẽ cho ra ngoài du lịch giải sầu, tùy ý muốn đi đâu cũng được.

Nghe nói Lư Bội San còn định tiếp đãi các bạn của mình cùng đến cổ trấn vui chơi.

Trong mấy người bạn đến cổ trấn chơi với Lư Bội San còn có cả Lý Trác Vân, điều này khiến cô ấy cao hứng đến nỗi ngủ không yên suốt ba ngày ba đêm.

Kết quả chờ mãi suốt ba ngày, tất cả kỳ vọng lại đi tong khi thành phố X nghênh đón trận mưa như thác, cường độ mạnh nhất trong vòng mười năm trở lại đây, mưa ác liệt suốt mấy ngày trời, một nửa khu cỏ trăn bị ngập lụt.

Một nhóm bạn học tương đối may mắn đã đến kịp lúc, hiện giờ an toàn ở trong khách sạn, nhóm còn lại chậm chân nên đành phải đến sau.

Không may là Lý Trác Vân lại ở trong nhóm theo sau kia.

Lệnh Mạn rõ ràng cảm nhận được Lư Bội San trở nên ỉu xiu.



Hôm nay Lệnh Mạn bảo Tiểu Tinh ở lại trông khách sạn, còn mình thì lái xe trở về quê một chuyến.

Căn nhà ở quê đã trải qua hơn bảy mươi năm dài nắng giã mưa, không biết lần này có thể may mắn vượt qua được hay không, Lệnh Mạn rất lo lắng.

Nhà cũ vốn là nhà của bà ngoại, gần đây bà ngoại được Hạ Vũ Nhu dẫn đến sống ở thành phố A, căn nhà liền bỏ trống không có ai ở.

Lệnh Mạn đến nhìn qua một lượt, tình hình căn nhà khá tốt, không đến nỗi thảm quá, chỉ bị nước tràn vào nhà, ước chừng ngập đến mắt cá chân.

Đồ đạc chất ngổn ngang trong phòng, ông ngoại Lệnh Mạn trước kia là địa chủ, sau khi qua đời lưu lại rất nhiều đồ cũ. Lệnh Mạn nhìn qua, cảm thấy đồ vật nào đáng tiền thì chuyển đến chỗ cao, tránh cho bị ngâm nước.

Làm xong hết mấy việc này thì đã chạng vạng tối, nông thôn trời tối nhanh hơn, Lệnh Mạn nhìn thấy thời gian không còn sớm, đã đến lúc trở về rồi.

Cô thông thả ngồi vào xe, tinh thần thanh tĩnh lại, ngay sau đó nảy ra một ý nghĩ hay là đón thêm người đi quá giang nhỉ? Coi như kiếm chút tiền xăng.

Lệnh Mạn trở về theo hành trình quen thuộc, rất nhanh nhận được một đơn hàng phù hợp đến chín mươi phần trăm, nhìn nơi đến, là khách sạn Phong Lan Cư ở cỏ trăn Ô Du.

Ồ, đến cùng một chỗ với cô kìa?

Nhìn lại người đặt xe, họ Sử.

Sao cô không nhớ gần đây có vị khách nào họ Sử đặt phòng nhỉ?

Thôi không nghĩ nhiều nữa, cô nhận đơn hàng, lái xe đến bến xe khách đón người.

Trên đường mưa rất to, đèn đường thì hồng, cả con đường trở nên tối đen.

Lệnh Mạn đến địa điểm đã hẹn trước, chậm rãi đánh xe vào sát lề đường, bằng vào ánh đèn xe yếu ớt cô nhìn thấy có hai bóng người đang che ô tiến lại gần, hình như trên vai cũng dụng cụ gì đó.

Dựa vào biển số xe nên đối phương cũng nhận ra cô.

Hẳn là không sai.

Trong nháy mắt cửa xe mở ra, tiếng mưa rơi âm ỉ bên ngoài xe trở nên rõ ràng.

Một trọng lượng ngồi xuống khiến cả chiếc xe chìm xuống, sau đó lại chìm thêm lần nữa.

“Bành.”

Cửa xe được đóng lại, tiếng mưa rơi ồn ào bị ngăn cách ở bên ngoài.

“Mẹ nó.” Nam thanh niên vào trước oán giận: “Tiêu Kính Đăng đến thành phố X để làm quái gì chứ? Mưa to thế này!”

Nam thanh niên còn lại không đáp lời, hỏi Lệnh Mạn: “Đến chỗ trấn Ô Du đúng không?”

Lệnh Mạn: “Đúng vậy.”

Sau khi xác nhận đúng người, cô nổ máy xe rời lên đường.

Lái xe cần tập trung, người nói ít là người tài xế tốt.

Suốt quãng đường mưa vẫn trút xuống xối xả, liên tục tạt vào kính chắn gió của xe, càng ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Đường trơn nên Lệnh Mạn không dám lái quá nhanh, chỉ giữ chắc tay lái.

Hai người ngồi phía sau bắt đầu trò chuyện giết thời gian.

Vô tình hay cố ý lọt vào tai Lệnh Mạn.

Thực ra giọng nói của hai người này có thể phân biệt.

Một giọng nói lười biếng bình thản.

Một giọng nói, ách... như vệt đục.

Nghe qua đều còn rất trẻ tuổi.

Giọng nói của hai người khiến Lệnh Mạn cảm thấy rất hứng thú với diện mạo của họ, tiếc là trong xe quá tối, nhìn qua gương chiếu hậu cô chỉ có thể nhìn thấy đường nét mơ hồ, không thể nào nhìn rõ ngũ quan.

Lại đi thêm một đoạn.

Giọng vệt đục chợt lo lắng thờ dãi: “Haizz, tuần sau là công bố điểm thi đại học rồi, cậu không thấy khẩn trương sao?”

Ồ, hoá ra là thí sinh vừa thi đại học.

“Sao tôi phải khẩn trương.”

“Đúng nhỉ, tôi quên mất đó, cậu đã sớm được nhận vào đại học X rồi.”

“Ừ.”

“Haizz... tôi thực sự không thể không nghĩ, theo cậu thì tôi có thể đỗ đại học X không?”

“Liên quan gì đến tôi.”

Lệnh Mạn không nhịn được cười phì một tiếng.

Thực sự cô không hề cố ý.

Nam sinh ít nói kia từ đầu đến cuối đều rất lạnh nhạt, giọng vịt đực hết sức xấu hổ, đành hậm hực im lặng.

Nhưng không nhịn được cái tính nói nhiều, chỉ một lát sau đã lại tìm đề tài khác: “Tôi nay chúng ta ở khách sạn gì ý nhỉ?”

Nam sinh lạnh lùng trả lời: “Khách sạn Phong Lan Cư.”

Nghe thấy tin tức liên quan, lỗ tai Lệnh Mạn lập tức dựng thẳng lên.

“Điều kiện thế nào?”

“Không biết.”

“Để tôi thử lên mạng tra xem sao.”

Phía sau hiện lên ánh sáng của màn hình điện thoại di động.

Trong chốc lát, giọng vịt đực đã xem xong, hô to: “Ai nha, có vẻ không tốt lắm nha!”

Hắn đưa điện thoại đến trước mặt nam sinh lạnh lùng, chỉ vào hình ảnh rồi khoa tay múa chân: “Cậu nhìn thử xem, cửa này, phòng tắm này, trông đơn sơ quá đi!”

Nam sinh lạnh lùng liếc mắt một cái: “Tạm được.”

Giọng vịt đực bất mãn: “Sao Lư Bội San lại tìm được cái chỗ như thế chứ, haizz.. Nhưng nếu là khách sạn của chị cô ấy thì thôi cứ đến xem thế nào vậy.”

Lệnh Mạn: ...

Giọng vịt đực vừa kéo xuống đọc các bình luận, vừa lắc đầu chép miệng.

Rất nhanh sau đó hắn lại phát hiện được cái gì mới, âm lượng cũng tăng cao: “Ồi giờ, còn có cái bình luận này nè! Nói là bà chủ khách sạn đặc biệt xấu xí!”

Lệnh Mạn: ...

Excuse me??

Nhất định là khách sạn bên cạnh thuê người bơi đen cô rồi!



Sau một tiếng đồng hồ trải qua hành trình đầy sóng ngầm, Lệnh Mạn đã an toàn đưa hai vị khách về đến nơi, cũng nhận lại được đánh giá năm sao.

Nhìn hai người công một đồng dụng cụ rườm rà xuống xe, đi vào trong Phong Lan Cư, đoán chắc là Tiểu Tinh sẽ tiếp đón bọn họ, cô liền yên tâm rời đi.

Lệnh Mạn tìm một chỗ thấp để đậu xe rồi đi bộ về khách sạn.

Đi vào đại sảnh, Tiểu Tinh vẫy tay với cô: “Chị Mạn, chị về rồi!”

Lệnh Mạn gật đầu: “Vừa rồi có hai người khách đến đăng ký đúng không?”

“Vâng, là bạn học của San San, đi lên lầu hai rồi.”

“Ừ.” Cô tỏ ý đã biết.

Lệnh Mạn liếc nhìn lên đồng hồ treo tường, hơn tám giờ, cô cảm thấy hơi đói bụng. Đúng dịp bạn bè của Lư Bội San đã đến đông đủ, hẳn là cô nên mời bọn nhỏ ăn một bữa cơm.

Hiện tại trời mưa không thể ra ngoài, chỉ có thể gọi thức ăn mang về.

Lệnh Mạn đi lên lầu hai, gõ cửa phòng Lư Bội San.

“Mời vào!” Lư Bội San từ trong phòng nói vọng ra.

Lệnh Mạn đẩy cửa đi vào, bên trong quả nhiên có bảy tám người trẻ tuổi đang ngồi, đúng là tuổi thanh xuân đã lâu không được thấy.

“Đã ăn cơm chưa?” Lệnh Mạn hỏi.

Có người nói đã ăn, có người nói chưa ăn.

Lệnh Mạn nói: “Mời các em ăn bữa khuya, muốn ăn gì cứ gọi thoải mái.”

“Oa, cảm ơn chị Mạn.”

“Em muốn uống bia ăn BBQ!”

Tất cả đều ủng hộ.

Đa phần mọi người đều đã chào hỏi qua với Lệnh Mạn từ trước, nhưng vẫn còn gương mặt xa lạ, một nam sinh đầu húi cua quay sang hỏi Lư Bội San: “Đây là chị cậu sao?”

Hắn vừa mở miệng một cái, Lệnh Mạn đã biết ngay hắn là ai.

Lư Bội San: “Đúng đó.”

Vừa rời ngồi trên xe không ai thấy rõ ai, bây giờ ánh mắt của giọng vịt đực lấp lánh: “Oa, chị, chị thật là xinh đẹp!”

Lệnh Mạn nở nụ cười ấm áp với hắn: “Cám ơn.”

Hừ, đừng tưởng rằng tôi không biết chuyện cậu vừa chê tôi xấu xí ở đằng sau lưng nhé.

Đang trò chuyện thì cửa lại mở ra, một người đi vào.

Mắt Lư Bội San sáng lên, nhìn về phía sau lưng Lệnh Mạn vẫy tay: “Lý Trác Vân, bên này!”

Lệnh Mạn quay người lại.

Cô đứng gần cửa nhất, vì thế vừa quay người thì tầm mắt chạm ngay phải người đang đứng đằng sau lưng.

Lệnh Mạn nhìn thẳng.

Thiếu niên đứng trước mặt cô có một khuôn mặt tinh xảo và mềm mại với nốt ruồi lệ bên khoé mắt, tóc đen như sa tanh, làn da trắng nõn như da con gái.

Một khuôn mặt đẹp đến nỗi chỉ cần gặp qua là không sao có thể quên được.

Chỉ trong nháy mắt kia, bao nhiêu ký ức trong đầu Lệnh Mạn ùa về.

Là cậu ta?

Lý Trác Vân...

Hoá ra tên cậu ta là Lý Trác Vân...

Mười năm trôi qua, thiên tài vĩnh viễn không thay đổi, yêu nghiệt vẫn mãi là yêu nghiệt.